

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

Continuem caminant amb esperança

Aquest diumenge 15 de juny s'escau l'aniversari de la creació de la nostra diòcesi de Terrassa. Fa un any, el 15 de juny de 2024, iniciàvem la celebració del vintè aniversari de la diòcesi amb una Missa a la Catedral presidida pel Nunci de Sa Santedat, i concelebrada per un bon nombre de bisbes. Enguany cloem les celebracions d'aquest aniversari amb una Missa al Santuari diocesà de la Mare de Déu de la Salut a Sabadell, acompanyats per qui va ser el nostre primer bisbe, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, actualment arquebisbe de Sevilla. La nostra diòcesi va ser posada sota el patronatge i la protecció maternal de Maria, i per això avui ho volem celebrar al santuari diocesà de la Mare de Déu de la Salut en acció de gràcies per tots els beneficis rebuts durant aquests anys.

En aquest any de la celebració de l'aniversari s'han succeït alguns esdeveniments de gran importància en la vida de l'Església i de la nostra diòcesi. D'entrada hem de referir-nos al traspàs del papa Francesc el 21 d'abril i l'elecció del nou pontífex Lleó XIV el passat 8 de maig. La mort d'un Papa i l'elecció d'un altre és un moment important en la vida de l'Església. És expressió privilegiada de la continuïtat de la missió que Jesús encarregà als apòstols i que perdura al llarg dels segles. Un nou pontífex ens mostra que el Senyor continua comptant amb tots i cadascú de nosaltres.

El jubileu de l'esperança que vivim amb tota l'Església universal ens ha d'esperonar en el nostre compromís cristià. La vida de les parròquies, comunitats i moviments no només s'ha mantingut sinó que fins i tot podem afirmar que s'ha intensificat, així com les peregrinacions als temples jubilaris de la diòcesi i a Roma.

Santuari de la Mare de Déu de la Salut a Sabadell

Amb motiu de la celebració d'aquest vintè aniversari us convidava a caminar amb esperança, i avui reitero aquesta invitació. Continuem caminant esperançats. El Senyor va voler crear aquesta diòcesi per continuar duent a terme l'obra de l'evangelització, que és la principal missió de l'Església. Continuar aquesta missió en un territori concret i en un moment determinat de la història, que és el nostre, és el que hem de viure amb alegria i agraïment.

Com a bisbe i pastor vostre vull agrair-vos a tots la vostra entrega i dedicació al Senyor i vull posar-vos una vegada més a tots sota la protecció de Maria, Mare de Déu i Mare nostra. Als preveres i diaques que sou els primers col·laboradors del bisbe, a través de la vostra dedicació no sempre fàcil al servei de les parròquies i

institucions diocesanes. Als religiosos i religioses que feu present en l'àmbit de les vostres obres i a la diòcesi els consells evangèlics. Als seminaristes, que sou futur i esperança en la vida diocesana. A totes les famílies, als laics i laiques, compromesos en els diversos serveis que dueu a terme, als membres de diverses institucions eclesials i dels moviments d'Església en els diversos àmbits socials, assistencials, educatius, culturals, polítics, on sou ferment de vida cristiana.

Avui és un dia per donar gràcies a Déu perquè formem una gran família, la família de l'Església, que continua creixent i ha de créixer encara molt més. Maria ens porta sempre en el seu cor de mare i ella ens porta cap a Jesús. Ell és la veritable salut de les nostres vides i de la humanitat, i compta amb cadascú de nosaltres.

ENTREVISTA

Papa esperançador

LUIS MARÍN DE SAN MARTÍN

«És un home de Déu, té qualitats personals evidents i coneix molt bé la realitat eclesial; la seva experiència ha estat variada i internacional... i és un agustí». Així defineix el papa Lleó XIV el seu amic, també agustí, Mons. Lluís Marín de San Martín, OSA, sotssecretari del Sínode de Bisbes. «El seu carisma agustinà marcarà el seu ser i el seu actuar, sobretot pel que fa a la comunió, al caminar junts com a Església implicada en el món i a la dimensió evangelitzadora: interioritat, comunitat, dimensió social i eclesialitat», assegura.

Com va reaccionar en escoltar el nom del seu amic Robert F. Prevost com a Papa?

El seu nom sonava amb força, però també el d'altres cardenals. Jo, coneixent el seu caràcter i les seves grans qualitats, desitjava que fos l'elegit. Quan vaig escoltar el cardinal protodiaca pronunciar el nom «Robertum Franciscum», els altres agustins que m'acompanyaven i jo vam saltar d'alegria. Vaig sentir una gran emoció i un enorme agraïment als cardenals electors per haver estat el canal de l'espirit.

Per què creu que serà un bon Papa?

N'estic convençut. Crec que és l'home que necessita en aquest moment l'Església. Serà «pontífex», constructor de ponts, proper a les perifèries, impulsor de la tasca missionera, bon gestor. És reflexiu i sap escoltar, i treballar en equip. També serà una veu autoritzada en el concert internacional. Home d'oració, encarna la figura del bon pastor en i des del Poble de Déu.

En què millorarà el pontificat de Francesc?

Continuïtat en la discontinuïtat. Ha estat un estret col·laborador de Francesc; li tenia molta confiança. Lleó XIV seguirà la línia de Francesc, que és la del Concili Vaticà II. Desenvoluparà i concretarà les grans i renovadores intuïcions de Francesc. Però no com a «fotocòpia». Ell té la seva pròpia personalitat, estil i manera d'actuar. Els accents potser en seran uns altres; les formes canviaran, però no la música de fons.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Anar de recés per construir la vida

Un grup de matrimonis que es reuneix mensualment s'aplega amb el seu consiliari, cada any, en una casa d'espiritualitat o en l'hostatgeria d'algun monestir o santuari per viure un cap de setmana de recés. Els fills els acompanyen. En les estones de reflexió i pregària dels pares, els més grans tenen cura dels petits. Una part del dissabte a la tarda es dedica a anar a una ermita propera o a un lloc adequat per fer una pregària comunitària; també abans d'anar a dormir es troben tots per pregar. El diumenge celebren l'eucaristia i si són en un santuari amb culte dominical hi participen.

El recés és una possibilitat d'apropar-se a Déu Pare en la pregària, acompanyats per la Paraula, amb el mestratge de Jesús, el Crist, sempre amb la vida de cada dia de rerefons perquè és la vida la que ha d'esdevenir més evangèlica com a conseqüència del recés. Enguany les estones de pregària dels pares s'orientaren entorn la resposta a la crida de Déu que convida al seguiment de Jesús des de la realitat personal de cadascú, malgrat les febleses, les incoherències i les pors. L'Evangeli, la bona notícia, esdevé vida plena per cada persona, missatge d'amor que ens mou a estimar els altres.

Abans d'acabar aquesta trobada de fe, d'enfortiment personal i comunitari, apuntava en la revisió una de les mares: «Aquesta aturada fa que en les estones de pregària personal em trobi a mi mateixa quan aplico els textos evangèlics a la meua vida de cada dia, descobrint les rutines i els aspectes en què podria millorar la meua relació amb els de casa i amb les persones amb qui em relaciono». Deia un dels pares: «Em costa ser constant en la pregària. El recés m'ofereix un temps i un espai privilegiat, sense pressa. Les indicacions i els textos m'obren un camí, després cal deixar-se portar, obrir el cor, donar gràcies». Una altra mare afegia: «Cada recés és un pas endavant que m'apropa al misteri de Déu. M'agrada sentir-lo a prop, tot passejant per l'entorn natural, en el silenci que m'embolcalla. A mesura que em faig gran, experimento que la meua fe es va purificant i em sento més en mans de Déu.»

I és que cal trobar temps per reposar, per respirar, per mirar al nostre voltant, per recordar per què som on som i quin sentit té el que fem. «Vosaltres, busqueu primer el Regne de Déu i fer el que ell vol, i tot això us ho donarà de més a més» (Mt 6,33) perquè per als cristians, la fe és el fonament sobre el qual construïm la vida.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

En el ascensor de la ternura de Dios

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO
Franciscana de los Sagrados Corazones

Era un 9 de junio, el de hace 130 años; no será un aniversario «redondo» pero sí una gran conmemoración. Es el recuerdo de aquel día de la Santísima Trinidad, en el que santa Teresa de Lisieux, a la que llamamos Teresita, hizo su «Acto de Ofrenda al Amor misericordioso de Dios».

Amor, santidad, entrega, alegría, ofrecimiento; llamada a la puerta de la ternura infinita contenida en Dios ¡Dios es Amor! De la santa, conocemos expresiones sencillas a la vez que sublimes. Se nos propone la vida de los santos como modelos e intercesores, pero quizás nos parecen inalcanzables; la misma santa Teresita decía: «cuando me comparo con los santos, siempre constato que entre ellos y yo existe la

misma diferencia que entre una montaña cuya cumbre se pierde en el cielo y el oscuro grano que los caminantes pisan al andar». No se desanimaba. Su fuerza estaba en el Señor. Las palabras de Isaías la consolaban: «Llevarán en brazos a sus criaturas y sobre las rodillas las acariciarán; como a un niño a quien su madre consuela, así os consolaré yo» (66,12-13). «¡El ascensor que ha de elevarme hasta el cielo son tus brazos, Jesús!», decía Teresita.

Que María, Madre la Iglesia, nos conduzca de su mano. A nosotros también se nos llama a ser santos; podemos utilizar el mismo ascensor usado por la santa. Que María nos ayude a vivir, día a día, la gran oportunidad de acercarnos al amor de Dios y de los hermanos.

Lectures de la missa diària i santoral

16. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [2Co 6,1-10 / Sl 97 / Mt 5,38-42]. Sant Quirze (o Quirc, Quiri o Quir) i la seva mare Julita, mrs. (s. IV); sant Ferriol, prev. i mr.; sant Ilpidi, mr.; santa Lutgarda, vg.

17. ■ Dimarts [2Co 8,1-9 / Sl 145 / Mt 5,43-48]. Sant Gregori Barbarigo, bisbe de Bèrgam i de Pàdua (s. XVII); santa Emília Violar, vg. fund. (1856); beat Pau Buralls, bisbe.

18. ■ Dimecres [2Co 9,6-11 / Sl 111 / Mt 6,1-6.16-18]. Sants Marc i Marcel·lià, germans mrs. a Roma; santa Marina, vg. i mr.; sants Ciriàc i Paula, vg., germans mrs.

19. ■ Dijous [2Co 11,1-11 / Sl 110 / Mt 6,7-15]. Sant Romuald (s. X-XI), abat, nascut a Ravenna, fund. camaldulencs (EC, 980). Sants Gervasi (o Gervàs) i Protasi, mrs.; santa Aurora, vg. i mr.; santa Juliana Falconieri, vg. servita (†1341).

20. ■ Divendres [2Co 11,18.21b-30 / Sl 33 / Mt 6,19-23]. Sant Sil·verí, papa (536-537) i mr.; santa Florentina, vg., germana dels bisbes Leandre, Fulgenci i Isidor.

21. □ Dissabte [2Co 12,1-10 / Sl 33 / Mt 6,24-34]. Sant Lluís Gonzaga (Màntua, 1568 - Roma, 1591), rel. jesuïta. Sant Ramon de Roda (†1126), bisbe de Roda d'Isàvena. Sant Adolf, bisbe; santa Demètria, vg. i mr.

22. □ † Diumenge vinent, diumenge vinent XII de durant l'any. Santíssim Cos i Sang de Crist (lit. hores: 4a setm.) [Gn 14,18-20 / Sl 109 / 1Co 11,23-26 / Lc 9,11b-17]. Sant Paulí de Nola (Bordeus, 355 - Nola, 431), bisbe, ordenat prevere a Barcelona. Sant Joan Fischer (1469-1535), bisbe de Rochester, card. i sant Tomàs More (1477-1535), pare de família i canceller d'Estat, mrs. a Anglaterra. Beat Innocenci V, papa (1276).

DIUMENGE DE LA SANTÍSSIMA TRINITAT

Lectura del llibre dels Proverbis (Pr 8,22-31)

Això diu la Saviesa de Déu: «De molt abans de començar les seves obres el Senyor m'infantà com a primícia de tot el que ha fet. He estat configurada des de sempre, des del començament, abans que la terra existís. No hi havia encara els oceans, no existien les fonts d'on brollen les aigües, i jo ja havia nascut. He nascut abans que les muntanyes, abans que fossin plantades les altures; encara no havia fet la terra ni els llacs, ni la massa terrosa dels continents; quan ell instal·lava la volta del cel, jo hi era, quan traçava el cercle de l'horitzó sobre els oceans, quan fixava allà dalt el cobricel dels núvols, quan contenia les fonts de l'oceà, quan posava límits al mar que no desobeeix les seves ordres, quan construïa els fonaments de la terra, jo era al seu costat com un deixeble preferit, feia les seves delícies cada dia, jugava contínuament a la seva presència, jugava per tota la terra, i compartia amb els homes les meves delícies.»

Salm responsorial (8)

R. *Senyor, sobirà nostre, que n'és de gloriós el vostre nom per tota la terra!*

Quan miro al cel que han creat les mans vostres, / la lluna i els estels que hi heu posat. / Jo dic: ¿Què és l'home, perquè us en recordeu? / ¿Què és un mortal, perquè li doneu autoritat? R.

Gairebé l'heu igualat als àngels, / l'heu coronat de glòria i de prestigi, / l'heu fet rei de les coses que heu creat, / tot ho heu posat sota els seus peus. R.

Ramades de bous i ovelles, / fins i tot els animals de la selva, / l'ocell que vola i els peixos del mar, / i tot el que segueix els camins dels oceans. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 5,1-5)

Germans, ara que ja som justos, com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor. És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posem tan en ferm, i és per ell que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu. Encara més: fins enmig de les proves, trobem motiu de satisfacció, perquè sabem que les proves ens fan constants en el sofriment, la constància obté l'aprovació de Déu, l'aprovació de Déu dona esperança, i l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 16,12-15)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Encara tinc moltes coses per dir-vos, però ara seria per a vosaltres una càrrega massa pesada. Quan vindrà el Defensor, l'Esperit de la veritat, us guiarà cap al coneixement de la veritat sencera, perquè ell no parlarà pel seu compte: dirà tot el que sentirà dir i us anunciarà l'esdevenidor. Ell em donarà glòria, perquè tot allò que anunciarà ho haurà rebut d'allò que és meu. Tot el que és del Pare és meu; per això dic que tot allò que us anunciarà, ho rep d'allò que és meu.»

Lectura del libro de los Proverbios (Prov 8,22-31)

Esto dice la Sabiduría de Dios: «El Señor me creó al principio de sus tareas, al comienzo de sus obras antiquísimas. En un tiempo remoto fui formada, antes de que la tierra existiera. Antes de los abismos fui engendrada, antes de los manantiales de las aguas. Aún no estaban aplomados los montes, antes de las montañas fui engendrada. No había hecho aún la tierra y la hierba, ni los primeros terrones del orbe.

Cuando colocaba los cielos, allí estaba yo; cuando trazaba la bóveda sobre la faz del abismo; cuando sujetaba las nubes en la altura, y fijaba las fuentes abismales; cuando ponía un límite al mar, cuyas aguas no traspasan su mandato; cuando asentaba los cimientos de la tierra, yo estaba junto a él, como arquitecto, y día tras día lo alegraba, todo el tiempo jugaba en su presencia: jugaba con la bola de la tierra, y mis delicias están con los hijos de los hombres».

Salmo responsorial (8)

R. *¡Señor, Dios nuestro, qué admirable es tu nombre en toda la tierra!*

Cuando contemplo el cielo, obra de tus dedos, / la luna y las estrellas que has creado. / ¿Qué es el hombre para que te acuerdes de él, / el ser humano, para mirar por él? R.

Lo hiciste poco inferior a los ángeles, / lo coronaste de gloria y dignidad; / le diste el mando sobre las obras de tus manos. / Todo lo sometiste bajo sus pies. R.

Rebaños de ovejas y toros, / y hasta las bestias del campo, / las aves del cielo, los peces del mar / que trazan sendas por el mar. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 5,1-5)

Hermanos: Habiendo sido justificados en virtud de la fe, estamos en paz con Dios, por medio de nuestro Señor Jesucristo, por el cual hemos obtenido además por la fe el acceso a esta gracia, en la cual nos encontramos; y nos gloriamos en la esperanza de la gloria de Dios. Más aún, nos gloriamos incluso en las tribulaciones, sabiendo que la tribulación produce paciencia, la paciencia, virtud probada, la virtud probada, esperanza, y la esperanza no defrauda, porque el amor de Dios ha sido derramado en nuestros corazones por el Espíritu Santo que se nos ha dado.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 16,12-15)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Muchas cosas me quedan por deciros, pero no podéis cargar con ellas por ahora; cuando venga él, el Espíritu de la verdad, os guiará hasta la verdad plena. Pues no hablará por cuenta propia, sino que hablará de lo que oye y os comunicará lo que está por venir. Él me glorificará, porque recibirá de lo mío y os lo anunciará.

Todo lo que tiene el Padre es mío. Por eso os he dicho que recibirá y tomará de lo mío y os lo anunciará.»

COMENTARI

Santíssima Trinitat

**Santíssima Trinitat (1471), Master GH.
Església de la Trinitat, Mosoc (Eslovàquia)**

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral de Barcelona

La realitat de la Santíssima Trinitat és un misteri que mai podrem conèixer del tot, i podríem pensar que no ens pot afectar gaire, ja que és una qüestió de la intimitat de Déu, que és bo de saber, però que està molt lluny de nosaltres.

En realitat no és així, perquè qui és Déu i com és Déu ens afecta molt, ja que hem estat creats per Ell; fets a la seva imatge i semblança. Entrar i arribar a conèixer una mica més la grandesa i la intimitat de Déu és obra de la seva saviesa, que es manifesta en Jesucrist, i dona pas a endinsar-nos en la seva profunditat, que és i es manifesta: Pare, Fill i Esperit Sant.

Déu, PARE: creador i Senyor de tot, que estima i dona la Vida; que és FILL, estimat pel Pare, inseparablement unit a Ell, de manera que ens diu: «jo i el Pare son u, i he vingut a fer la voluntat del Pare»; i he vingut a vosaltres per mostrar-vos el Camí, la Veritat i la Vida, que us omplirà de l'Amor Diví.

En aquesta relació i grandesa divines es manifesta l'Esperit Sant, que ens vol comunicar tots els seus dons. Tots hem estat creats a imatge i semblança de Déu, i això ens demana que en la nostra vida, s'hi ha de manifestar la gran realitat de ser imatges vivents de Déu que és Pare.

Cal, també, que prenguem consciència de la nostra participació en la filiació divina; som Fills adoptius de Déu, i com a tals, ens hem de sentir valorats, agraïts, i agermanats entre nosaltres, perquè som fills estimats de Déu, units al Fill, Jesús.

Déu, Pare i Fill, s'estimen i formen una unitat i la grandesa del seu amor és l'Esperit Sant, que es manifesta amb tots els seus dons. Nosaltres, marcats pel do de l'Esperit Sant, també hem rebut i constantment rebem els dons divins, que són molts i variats, i ens fan complementaris.

Així, en Déu hi ha tres persones distintes i un sol Déu verdader, que es manifesta amb tots els seus dons de Paternitat, Filiació i Esperit Sant d'Amor. Participant de l'amor de Déu, pel fet de ser persones, i encara més, estimats i salvats per Ell, pel gran do del baptisme, hem de viure oberts a la gràcia divina i hem de procurar viure sempre agermanats, formant comunitat.

VIDA DIOCESANA

Agenda

Dilluns 16 de juny, a les 13.00 h. Reunió del Sr. Bisbe amb els preveres i diaques de l'arxiprestat de Terrassa a la parròquia de la Santa Creu.

Del dimarts 17 al divendres 20 de juny. Convivència de final de curs del Seminari a la casa de Betlem (Vall d'Aran).

Dimarts 17 de juny, a les 20.00 h. Celebració de la Misa a la Catedral amb motiu del 25è aniversari de la mort de Mn. Francesc Cima.

Divendres 20 de juny, a les 9.30 h. El Sr. Bisbe presideix els actes de la festa de sant Lluís a l'escola Sant Lluís Gonçaga de la Garriga.

Dissabte 21 de juny, a les 19.00 h. Confirmacions a Santa Maria de Rubí.

Diumenge 22 de juny, a les 19.00 h. El Sr. Bisbe presideix la Misa i processó de Corpus Christi a la Catedral del Sant Esperit.

Cloenda del 20è aniversari de la diòcesi

Butlla de creació de la diòcesi de Terrassa (15/06/2004)

Creació del Seminari (11/05/2008)

Pelegrinatge a Santiago amb els joves de la diòcesi (estiu 2022)

Missa d'inici de ministeri de Mons. Josep Àngel Saiz (02/07/2004)

Inici de ministeri del bisbe Salvador (2/02/2022)

Celebració del XX Aniversari (15/06/2024)

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo de Terrassa

Seguimos caminando con esperanza

Este domingo 15 de junio se celebra el aniversario de la creación de nuestra diócesis de Terrassa. Hace un año, el 15 de junio de 2024, iniciábamos la celebración del vigésimo aniversario de la diócesis con una Misa en la Catedral presidida por el Nuncio de Su Santidad, y concelebrada por un buen número de obispos. Este año cerramos la celebración de este aniversario con una Misa en el Santuario diocesano de la Virgen de la Salud en Sabadell, acompañados por quien fue nuestro primer obispo, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, actualmente arzobispo de Sevilla. Nuestra diócesis fue puesta bajo el patronazgo y la protección maternal de María y por eso hoy queremos celebrarlo en el santuario diocesano de la Virgen de la Salud en acción de gracias por todos los beneficios recibidos durante estos años.

Durante este año de celebraciones hemos vivido algunos acontecimientos de gran importancia para la vida de la Iglesia y de nuestra diócesis. De entrada debemos referirnos al traspaso del papa Francisco el 21 de abril y la elección del nuevo pontífice León XIV el pasado 8 de mayo. La muerte de un Papa y la elección de otro es un

momento importante en la vida de la Iglesia. Es expresión privilegiada de la continuidad de la misión que Jesús encargó a los apóstoles y que perdura a lo largo de los siglos. Un nuevo pontífice nos muestra que el Señor sigue contando con todos y cada uno de nosotros.

El jubileo de la esperanza que estamos viviendo con toda la Iglesia universal debe animarnos en nuestro compromiso cristiano. La vida de las parroquias, comunidades y movimientos no solo se ha mantenido, sino que incluso podemos afirmar que se ha intensificado, así como las peregrinaciones a los templos jubilares de la diócesis y en Roma. Con motivo de la celebración de este vigésimo aniversario os invitaba entonces a caminar con esperanza. Hoy reitero esa invitación. Continuamos caminando esperanzados. El Señor quiso crear esta diócesis para seguir llevando a término la obra de la evangelización, que es la principal misión de la Iglesia. Continuar esta misión en un territorio concreto y en un momento determinado de la historia, que es el nuestro, es lo que debemos vivir con alegría y agradecimiento.

Como obispo y pastor vuestro quiero hoy agradecer a todos vuestra entrega y dedicación al Se-

ñor y quiero ponerlos una vez más a todos bajo la protección de María, Madre de Dios y Madre nuestra. A los presbíteros y diaconos que sois los primeros colaboradores del obispo, a través de vuestra dedicación no siempre fácil al servicio de las parroquias e instituciones diocesanas. A los religiosos y religiosas que hacéis presente en el ámbito de vuestras obras y en la diócesis los consejos evangélicos. A los seminaristas, que sois futuro y esperanza de la vida diocesana. A todas las familias, a los laicos y laicas, comprometidos en los diversos servicios que realizáis, a los miembros de diversas instituciones eclesiales y de los movimientos de Iglesia en los diversos ámbitos sociales, asistenciales, educativos, culturales, políticos, donde sois fermento de vida cristiana.

Hoy es un día para dar gracias a Dios porque formamos una gran familia, la familia de la Iglesia, que sigue creciendo y debe crecer todavía mucho más. María nos lleva siempre en su corazón de madre y ella nos lleva a Jesús. Él es la verdadera salud de nuestras vidas y de la humanidad, y cuenta con cada uno de nosotros.

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

